

Schoolliedjes

van honderd jaar geleden

*Opgetekend in 1995
door de toen 87-jarige
Herman Munnink uit
Enschede*

INHOUDSOPGAVE

pag. 1	MOEDER JAN BOEMEL
pag. 2	HET KINDJE, GIL KINDJE DE BRUTALE KIKKER DE WIND
pag. 3	DE LUCHTREIS ROODBORSTJE
pag. 4	ONZE MOP SLAAPLIEDJE
pag. 5	DE LUIE BOER FERME JONGENS, STOEKE KNAPEN DE REDDINGSBOOT
pag. 6	WAKKERE MANNEN MORGENGLOREN
pag. 8	WIJ ZIGENERS
pag. 9	DE ZANDMAN MIJN DORPJE
pag. 10	HET BOERINNETJE
pag. 11	AVONDRUST MIJN WAPENBROEDER
pag. 12	DE TWEE HAASJES HET ENE HAASJE
pag. 13	IN 'T GROENE DAL, IN 'T STILLE DAL HET VOETBALSPEL
pag. 14	HET AVONDKLOKJE
pag. 15	AAN DE OEVER VAN EEN SNELLE VLIET HOE ZACHTJES GLIJDT ONS BOOTJE
pag. 16	DE VOERMAN HET SCHEENMAKERTJE
pag. 17	HET KLOKJE IN DE DUINEN
pag. 18	HET OUDERLIJK WOORD
pag. 19	DE LELIËN OP HET VELD
pag. 20	KNAAPJE ZAG EEN ROOSJE STAAN JANTJE
pag. 21	DRIE KLEINE KLEUTERTJES

En weet je hoe Jan is geworden een Jap?
 Zijn vader bedierf hem al vroeg,
 want Jantje mocht meegaan naar Jenneke Tap
 en kreeg daar een slok in die kroeg.
 "Da's lekker" zei Jan en ras dronk hij er twee,
 wij willen zo met onze vaders niet mee,
 wij, jongens van eer en fatsoen,
 wij, jongens van eer en fatsoen.

Zeg, heb je wel ooit van Jan Boemel gehoord?
 Die drinkt 's morgens vroeg, 's avonds laat.
 Hij gooit al zijn geld en fatsoen overboord
 en zwierft er des 's nachts over straat.
 Wij zien hem en zeggen: Het is toch een schand,
 wij hebben aan drinkers en boemlers het land,
 wij, jongens van eer en fatsoen,
 wij, jongens van eer en fatsoen.

JAN BOEMEL

En heeft haar de dood van uw zijde gerukt,
 ze blijft altijd in uw gedachten
 en zijn die gedachten ook somtijds gedrukt,
 zij doen toch uw leed wat verzachten.
 Het dierbaarst op aarde, dat voor alles gaat,
 dat is er je troost en je toeverlaat
 en wat je ook laat en ook doet voor geeneen,
 dat laat en dat doe je voor je Moeder alleen.

Het dierbaarst op aarde, het heiligst bezit
 is 't voor ieder mens in dit leven
 en heb je 't verloren, hoe of je ook bidt,
 geen God zelfs, die 't tweemaal kan geven.
 Het dierbaarst op aarde, dat voor alles gaat,
 dat is er je troost en je toeverlaat.
 Het dierbaarst op aarde is voor iedereen,
 dat is er je Moeder, je Moeder alleen.

MOEDER

Maar eensklaps breekt een stormwind los
 en vliegt vernielende door het bos.
 Hij rukt grote takken van krachtige eiken,
 vernielt grote schepen en beukt hoge dijken.
 Altijd blijft zijn vernielende aard.
 Zo doet de storm in zijn toomloze vaart.

Zoetjes ruis't lënd, doen ritseleu het lover,
 brengen de geuren van bloemen ons over.
 Winden lenen hun diensten de mensen,
 brengen de zeeman naar 't land zijner wenssen,
 drijven de schepen vliug voor zich henen,
 draaien gedienstig de molenstenen.

DE WIND

En oolevaar kluert daar langs de sloot.
 Trip trap, zachtjes poot voor poot.
 Dat ziet een kikker en kwik-kwak-kwak,
 in een wip heeft heer langpoot hem bij 't nekvel gepakt.
 Als dat van ver nu een ander ziet,
 kruipt hij stil, stil weg in het riet.
 Had je toch gezwegen maar ter rechter tijd,
 dan was je nu je leven niet zo kwik-kwak kwijt.
 Had je toch gezwegen maar ter rechter tijd,
 dan was je nu je leven niet zo kwik-kwak kwijt.

DE BRUTALE KIKKER

Helja, gij kindje, vliug op de been.
 't Zonnetje schijnt al door 't vensterke heen.
 Bloemen en vogels, van 't zingen reeds moe,
 roepen een vrolijk goeiemorgen U toe,
 roepen een vrolijk goeiemorgen U toe.

Helja, gij kindje, slaapt gij nu nog?
 Vliug uit uw bedje, haast u dan toch,
 Mel is gekomen en heeft op het veld
 duizenden bloemen tentoongesteld,
 duizenden bloemen tentoongesteld.

HELJA, GIJ KINDJE

't Meisje deed open, nam haar op de schoot,
stroomde wat suiker en kruimeltjes brood.
Dat was het roodborstje goed naar de zin,
't vloog toen het bos maar weer in.

't is hier zo koud en ik weet mij geen raad,
"laet mij erin, laet mij erin."
Roodborstje tikt tegen 't vensterke tik,

ROODBORSTJE

Je bent van alle zorgen vrij,
wie gaat er mee en doet als wij?
Steeds is zo'n reisje naar je zin.
De motors snorren bij 't begin,
kom mee, dan gaan we 't luchtruim in.

de vulnisbak is onbekend.
als je verordeningen schendt;
Nooit heb je last van een agent
dan komt de koddeler niet.
En als je op de vogels schiet,

Daar lach ik om de hele kliek,
daar maal ik niet om politiek.
Nooit komt er herrie in het land;
en heb je dorst of komt er brand;
het water heb je bij de hand.

En boven in die vrije lucht
waar ik geen woningwetten ducht,
daar rust ik uit van mijne reis
en bouw een prachtig luchtpaleis
en woon er voor een kleine prijs.

Zet, goede vriend, maar je ogen op,
dan zal je boven boom en top
in Bleriot of Zeppelein,
in luchtschip of in vliegmachien,
mij boven in de wolken zien.

DE LUCHTREIS

als moeder de kind'ren weer haalt uit het bed.
Morgen begint dan opnieuw onze pret,
'n Engeltje houdt bij je bedje de wacht.
Slaap maar, mijn jongen, gerust heel de nacht.

Wij hebben samen zo heerlijk gespeeld.
Het had ons zeker nog lang niet verveeld,
had lieve moe niet gezegd: "Nu is 't tijd"
en 't kleine kindje in 't bedje gevleid.

Slaap maar, mijn jongen, je bent immers moe.
Sluit gauw je heldere kijkertjes toe.
Rondom je bedje is alles nu stil,
niemand van ons die je slaap storen wil.

SLAAPLIEDJE

De Mop zei hierop tot de knaap:
"Hoe dwaas praat gij daar toch.
Had gij mij niet bedorven,
'k was een lief Mopje nog,
had gij mij niet bedorven,
'k was een lief Mopje nog".

Je bent een heel bedorven dier,
eerst nam je wat ik bood,
nu brom je alle dagen
en lust niet eens meer brood.
Nu brom je alle dagen
en lust niet eens meer brood.

Toen onze Mop een Mopje was,
was 't aardig hem te zien.
Nu gromt hij alle dagen
en blijft nog bovendien.
Nu gromt hij alle dagen
en blijft nog bovendien.

ONZE MOP

't is een leven vol plezieren,
't is een leven van stavaast,
zo de wereld rond te zwieren
in het topje van de mast.
Kom nou, jongens en ga mee
naar de zee, naar de zee,
kom nou, jongens en ga mee
naar de zee, naar de zee.

Ferme jongens, stoere knapen,
foel, hoe suttend staat gij daar.
Zijt ge dan niet welgeschapen,
zijt ge niet van zessen klaar?
Schaam je, jongens en ga mee
naar de zee, naar de zee,
schaam je, jongens en ga mee
naar de zee, naar de zee.

FERME JONGENS, STOERE KNAPEN

De boer lei op een oor,
zijn vrouw gaf geen gehoor,
maar 't hool, dat ging teloor,
dat ging teloor.

Wat zongen dan de krekels?
Ze zongen: "Boer, bestel je hool,
bestel je hool,
want morgen gaat het regenen.
stap vroeger uit je kool,
stap vroeger uit je kool.

Eens 's zomers, na den avond,
als lei gemaaid het groene gras,
het groene gras,
dan zongen alle krekeltjes
of 't krekeltkermis was
of 't krekeltkermis was.

DE LUIE BOER

Aan het strand zit op die avond
 in haar hut zo menig' vrouw
 treurend bij haar kinderen neder,
 alom heerst een diepe rouw.
 "God, bescherm toch alle helden
 die ter redding mochten gaan.
 Laat Uw troost en zegen dalen
 op hen, thans met rouw belaan".

Aan het strand staan in het donker
 moeders, vrouwen vol van smart,
 altijd door maar steeds te bidden
 met de doodsangst in hun hart.
 Want hun zoons, hun man en vaders
 zijn ter redding uitgegaan,
 steeds wordt hun de toestand klaarder,
 de reddingsboot, die is vergaan.

Aan het strand staan op een avond,
 als de storm wat is bedaard,
 vele mensen, oude en jonge,
 in de duisternis geschaard.
 Turen angstig in het donker
 naar de grote woeste zee,
 richten dan hun blik naar boven,
 vragen: "God, verhoor mijn bee".

DE REDDINGSBOOT

De vogels op de daken,
 zij zingen luid hun lied.
 De luiaard op zijn rustbed
 slaapt door en hoort het niet.

 De dauw op blad en bloemen
 blinkt in den gulden schijn.
 Het haantje op den toren
 likt wel van goud te zijn.

 De zon is opgekomen,
 haar licht schijnt overal,
 bestraalt de top del heuvelen,
 de bloemen in het dal.

MORGENGLORREN

Grove buis om volle borst
 dekt een harte vol erbarmen,
 als ge een drenk'ling in uw armen
 door de woeste branding torst,
 als ge vrouw en kind vergeet
 bij des scheep'lings bange kreet,
 als ge vrouw en kind vergeet
 bij des scheep'lings bange kreet.
 't Is een stuk outhollands waard,
 wakk're mannen in den lande,
 trouwe wachters op de stranden,
 moogt ge lang nog zijn gespaard.
 Of geen mens je namen weet,
 'k denk dat god ze niet vergeet,
 of geen mens je namen weet,
 'k denk dat god ze niet vergeet.

 Wakkere mannen, Hollands trots,
 waar ons hart van kan verdragen
 dat ge 't rappe lijf durft wagen
 in het woedend golfgeklot,
 die gevaren vreesst noch dood,
 als ge reddden kunt uit nood,
 die gevaren vreesst noch dood,
 als ge reddden kunt uit nood.

WAKKERE MANNEN

REFREIN.

Voor ons komt ook eenmaal de tijd.
 Wij trekken naar de eeuwigheid,
 komen wij voor Gods rechtstoel,
 die 't Hoogste is in 't rechtsgevoel.
 Bieden wij Hem ons nurwerk aan
 en zeggen: "Heer, 't wil niet meer gaan.
 Ons ~~loop~~ aarde was een kruis.
 Wij smeken U thans om een veiligthuis.

2e Couplet:

Nergens geen rust noch duur,
 zelfs in het nacht'lijk uur
 worden wij als wild opgejaagd,
 door honger en ziekte geplaagd.
 Wij bedelen om wat brood,
 onze ellende is zo groot,
 sluit niet Uw deur, als gif ons ziet.
 Vergeet de zwerfers niet.

REFREIN:

Wij zwerfen steeds de wereld door,
 van oord tot oord, altijd maar voort.
 Bij nacht en ontij op het pad,
 een onderhuis nimmer gehad.
 Omdat wij slechts zigeners zijn
 veracht men ons, dat doet ons pijn.
 Gif, die steeds van 't leven geniet,
 vergeet toch ook de arme zwerfers niet.

1e Couplet:

WIJ ZIGUNERS

Ik zie Uw torensplits van ver
en bloemen om en om
en koeien loeien her en der
ter blijde welkom.
Ik zie Uw rode pannen weer
en mossig rieten dak.
't is net of alles als weleer
van stille vreugde sprak.

Mijn dorpje in het stille dal,
gedoken tussen 't groen,
waar vlotte beek en waterval
muziek weerklinken doen.
Waar ik de mooiste bloemen pluk
die ik ter wereld weet.
Mijn dorpje en mijn stil geluk,
dat ik U nooit vergeet.

MIJN DORPJE

Hij strooit er in je oogjes een handvol stof.
Dan wordt het in je hoofdje zo loom en dof.
In je halsje blaast hij dan,
waar je ook niet tegen kan
en je zakt voorover, kleine man.
Dan neemt het gaar je moeder je op den arm
en begeert je in je bedje te waken en werven
die mij eens, wie was dat zijn
die dat doet zo zacht en pijn
zender dat je voelt de wondke pijn.

origineel
handschrift:
van H. Mannink

Er komt een ventje 's avonds ons huis voorbij.
Hij loert er even binnen bij U en mij.
Oh, hij loopt zo stil en zacht,
ja, al houd je ook de wacht,
voor je 't weet heeft hij je in zijn macht.

DE ZANDMAN

HET BOERINNETJE

Er loopt door 't gehucht
 een wonder gerucht.
 Het is van een jonge boerinne.
 Zij dorste heur graan,
 liet het spinnewiel gaan
 en reed zij op Grauw, d'ezelinne,
 dan lachten de tortels haar na:

ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Eens, wordt er verteld,
 eens was zij op 't veld,
 een koets hield er stil in de weide.
 Twee mannen in 't goud
 hieven eensklaps haar stout
 de koets in, hoe luid zij ook schreide.
 Toen schreiden de tortels haar na:

ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Zij was geen boerin,
 maar wel een vorstin.
 Het staat in een boekje te lezen.
 Als kind eens verdwaald,
 werd ze huiswaarts gehaald
 toen d'r afkomst heel klaar was beezen.
 Nu lachten de tortels weer dra:

ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Nu heeft zij een kasteel
 en schatten zoveel.
 Maar z'is nog 't gehucht niet vergeten.
 En als zij er komt
 en de klaagtoon verstomt,
 't is net of de tortels het weten,
 weer kirren en lachen ze haar na:

ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Maar, broeder, 'k zie U weder,
 dat lenigt mijn verdriet.
~~Daar~~ waar nooit geen angst of vrezen,
 geen oorlog meer zal wezen,
 daar kent men 't scheiden niet,
 daar kent men 't scheiden niet.

Ik had een wapenbroeder,
 ik heb hem nu niet meer.
 Hij liet voor 't land zijn leven,
 is in den strijd gebleven.
 Wat minde ik hem teer,
 wat minde ik hem teer.

Ik had een wapenbroeder,
 geen dapperder dan hij.
 De oorlog riep ons samen.
 De roffel sloeg, wij kwamen
 en gingen zij aan zij
 en gingen zij aan zij.

MIJN WAPENBROEDER

Avond wordt het weder
 die de rust ons meldt.
 Stille vree daalt neder
 over hof en veld.

Slechts de beek blijft vlieten,
 stroomt van jaar tot jaar,
 kent geen rust genieten,
 immer voorwaarts maar.

Avond wordt het weder
 die de rust ons meldt.
 Stille vree daalt neder
 over hof en veld.

AVONDRUST

Maar daar kwam opeens een jagers-jagersman
 en die heeft er een geschoten
 en dat heeft, naar men zich denken-denken kan,
 de andere haas verdrotten.

In het heerlijk groene knollen-knollenland,
 daar zaten twee haasjes heel parmant
 de ene blies de fluite-fluite-fluit
 en de andere sloeg de trommel.

HET ENE HAASJE

En de dierpjes waren dood
 voor dat zij het wisten.
 Arme haasjes, had gij toch
 arme haasjes, had gij toch
 maar gekend zijn listen.

Toen zij hadden 't buikje-buikje vol,
 strekten ze uit de poten,
 maar daar kwam een jagers-jagersman,
 maar daar kwam een jagers-jagersman,
 en die heeft ze geschoten.

In een groen, groen knollen-knollenland,
 zaten eens twee haasjes.
 smuden van het lekker-lekker kruid,
 smuden van het lekker-lekker kruid
 als twee etersbaasjes.

DE TWEE HAASJES

't Voetbalspel is onze vreugde
 Ho -jo -ho -- ho -jo -ho.
 Niets dat ons zozeer verheugde
 ho -jo -ho -- ho -jo -ho.
 Nadat wij onze taak volbrachten
 en onze plichten zijn voldaan,
 zijn dan ook onze eerst' gedachten
 om naar het voetbalveld te gaan
 Ho -jo -ho -- ho -jo -ho.
 School, kantoor, fabriek of werkplaats
 zijn voorwaar al duf genoeg.
 Wij verkiezen met onze clubmaats
 open lucht en niet de kroeg.
 Ho -jo -ho -- ho -jo -ho.

HET VOETBALSPEL

Omhoog, omhoog, langs berg en dal
 blijft ik in de hand des Heren.
 Toch kies ik, als ik kiezen zal,
 mijn groene dal, mijn waterval.
 Toch blijft ik steeds naar mijn begeren
 de kleinste,
 toch blijft ik steeds naar mijn begeren
 de kleinste.

Maar boven op der heuvelen spits,
 waar forse bomen groeien,
 daar zweept een stormvlaag, fel en bits,
 daar treft een rosse bliksemflits
 en spijft bij 't daverend onweersloelen
 de grootste,
 en spijft bij 't daverend onweersloelen
 de grootste.

In 't groene dal, in 't stille dal,
 waar kleine bloempjes bloeien,
 daar ruist een kalme waterval
 en druppels spaten overal
 om ieder bloempje te besproeien,
 ook 't kleinste,
 om ieder bloempje te besproeien,
 ook 't kleinste.

IN 'T GROENE DAL, IN 'T STILLE DAL

HET AVONDKLOKJE

't Zonnetje gaat van ons scheiden,
't avondrood kleurt weer het veld.
Zoete rust mogen wij bidden,
nog door geen zorgen gekweld.
Hoort gij hoe 't klokje
met lieflijken klanke
ons weer naar huis roept
tot bee en tot dank.
Luid nu, o klokje, luid voort,
slapen wij straks ongestoord.

Schemering daalt op de dreven,
d'avondster glanst weer van ver.
Straks staat gods naam weer geschreven,
schitterende sterre bij ster.
Hoort gij hoe 't klokje
met lieflijken klanke
ons weer naar huis roept
tot bee en tot dank.
Luid nu, o klokje, luid voort,
slapen wij straks ongestoord.

Welkom, verkwikkende avond.
Dank die u zoet heeft bereid.
Rust na de arbeid, hoe lavend,
God heeft ons leger gespreid.
Hoort gij hoe 't klokje
met lieflijken klanke
ons weer naar huis roept
tot bee en tot dank.
Luid nu, o klokje, luid voort,
slapen wij straks ongestoord.

AAN DE OEVER VAN EEN SNELLE VLIET

Aan de oever van een snelle vliet
een treurend meisje zat.
Zij weende en schreide van verdriet
het gras met tranen nat.

Zeg meisje, waarom weent gij zo
en kijkt zo voor je heen?
Zeg mij de reden van 't verdriet,
je zit hier zo alleen.

"Ziet gij dien heuvel in 't verschiet,
dat is mijn moeders graf.
Ziet gij dien oever van den vliet,
daar gleeed mijn vader af.

Mijn broeder sprong hem achterna.
Helaas, ook hij verzwond.
Nu vlucht ik 't arme hutje uit,
waar ik niets dan jammer vond."

HOE ZACHTJES GLIJDT ONS BOOTJE

Hoë zachtjes glijdt ons bootje
daar op het spiegel'end meer,
de riempjes net en proper
gaan juistig op en neer.
De golfjes kabbelen spelend
al tegen 't bootje aan
en ginds zien wij den toren
in groene bosjes staan.

Maar wie wil spellevaren,
zif wijs en welbedacht,
want menig voer in 't bootje,
die dood werd thuisgebracht.
Het bootje is zo wankeel,
het is zo rank en smal.
Die met gevaren spotten
zifn beter aan de wal.

's Avonds als het donkeren gaat,
steek ik mijn lampje aan.
Ik werk nog door, al is 't wat laat,
'k moet er van bestaan.
En dan klopper ik met mijn hamerke,
weerklinkt het door mijn kamerke,
klopperdeklop, klopperdeklop, er boven op,
klopperdeklop, klopperdeklop, er boven op.

's Morgens vroeg voor dag en dauw
ben ik al aan het werk.
Laars en schoen voor man en vrouw
maak ik hecht en sterk.
En dan klopper ik met mijn hamerke,
weerklinkt het door mijn kamerke:
klopperdeklop, klopperdeklop, er boven op,
klopperdeklop, klopperdeklop, er boven op.

HET SCHOENMAKERTJE

Een karretje keert behouden weer,
het andere heeft er geen voerman meer.
Waar mag hij zijn gebleven?
Ik wed, dat je hem op de zandweg vindt,
of mogelijk ook daar neven.
Hij komt niet weer thuis, die vriend,
hij komt niet weer thuis, die vriend.

Een karretje reed langs berg en dal,
de nacht was donker, de weg was smal,
het paard liep als met vleugels.
Een sneeuwjacht zweept zijn ogen blind.
De voerman houdt de teugels.
Ik wens je wel thuis, mijn vriend,
Ik wens je wel thuis, mijn vriend.

Een karretje op een zandweg reed,
de maan scheen helder, de weg was breed,
het paardje liep met lusten.
Het scheen dat 't zelf zijn weg wel vindt.
De voerman lei te rusten.
Ik wens je wel thuis, mijn vriend,
Ik wens je wel thuis, mijn vriend.

DE VOERMAN

HET KLOKJE IN DE DUINEN

Aan het strand, daar wuiven de vrouwen,

een vissersvloot vaart uit.

De vissers nemen nu afscheid

van vrouw en van kind of bruid.

Een zonnestraal glijdt over 't water,

dan nog een laatste groet,

terwijl het klokje in de duinen

zachtjes zich horen doet.

Bim-bam, bim-bam,

tonen, zo teer en zo licht,

bim-bam, bim-bam,

schippers, vaarwel, doe je plicht.

Bim-bam, bim-bam,

tonen, zo zacht en zo zoet.

Bim-bam beiert de klok een afscheidsgroet.

Er trekt door de duinen een llijkstoet,

stil in de morgenkoelt'.

Niets dan wat vorm'loze lijken,

die zijn slechts aan land gespoeld.

Niets stoort de plechtige stilte

dan 't ruisen van de wind,

terwijl het klokje in de duinen

zachtjes zijn lied begint.

Bim-bam, bim-bam,

tonen, zo zacht en zo wee,

bim-bam, bim-bam,

schippers, vaarwel, rust in vree.

Bim-bam, bim-bam,

tonen, zo innig en zoet.

Bim-bam beiert de klok een afscheidsgroet.

HET OUDERLIJK WOORD

Een knaapje dat speelt in het weelderig gras,
 heel dicht bij de rand van een heldere plas
 en zie, in het blaauwachtig water, daar lacht
 een lieflijk bloempje met lokkende pracht.

Het knaapje, dit ziende, gaat heen naar dit oord
 om 't bloempje te plukken, dat hem zo bekoort.
 "Kom weder, mijn jongen," roept Moe heel ontdaan,
 "die plas is gevaarlijk, je zult er vergaan."

Maar het knaapje dat hoort niet naar Moeders bevel.
 Hij antwoordt: "Ik ken hier het water toch wel."
 Hij bukt zich en zinkt naar beneden, zijn straf,
 en vindt in het water een akelig graf.

Dus, kinderen, luistert naar 't ouderlijk woord,
 al is er iets dat er je wensen bekoort.
 Wat kinderen wensen is vaak heel verkeerd,
 maar niet wat een ouder van kinderen begeert.

O, verblijdt U dan mijn hart,
 werp op Hem Uw zorgen.
 Die na donkeren winternacht
 roept de lentemorgen.
 O, bedenk in lief en leed,
 die de bloemen niet vergeet
 is ook ons een Vader,
 is ook ons een Vader.

 God de Heer riep U uit d'aard,
 doet zo blij U tieren.
 Hij gaf U dat schone kleeed,
 dat gif d'aard zou sieren,
 dat gif ons bij zorg en smart
 met een stil gelovig hart
 leert op Hem vertrouwen,
 leert op Hem vertrouwen.

 Ziet de lelien op het veld,
 zie, hoe schoon zij bloeien.
 Wie doet haar van zorgen vrij
 daar zo heerlijk groeien.
 Wie gaf haar die stille pracht
 en dat kleeed, zo rein, zo zacht
 zonder zijns gelijken,
 zonder zijns gelijken.

DE LELIËN OP HET VELD

Jantje zag eens pruimen hangen,
 o, als eieren zo groot.
 't Scheen dat Jantje wou gaan plukken,
 schoon zijn vader 't hem verbod.
 "Och," dacht Jantje, "noch mijn vader,
 noch de tuinman die het ziet
 en aan een boom, zo volgeladen
 mist men vijf, zes pruimen niet.

JANTJE

En het wilde knaapje brak
 't roosje op de heide.
 't Roosje weerde zich en stak
 en de knaap rukt van de tak
 't roosje op de heide.
 Roosje, roosje, roosje rood,
 roosje op de heide.

't Knaapje zei: "Ik pluk je af,
 roosje op de heide."
 't Roosje zei: "Ik weer je af
 en ik prik je voor de straf.
 Wilt gij dat ik lijde?"
 Roosje, roosje, roosje rood,
 roosje op de heide.

't Knaapje zag een roosje staan,
 roosje op de heide.
 't Had zo'n keurig kleedje aan.
 Snel is hij er heen gegaan,
 't was of het hem beide.
 Roosje, roosje, roosje rood,
 roosje op de heide.

KNAAPJE ZAG EEN ROOSJE STAAN

DRIE KLEINE KLEUTERTJES

Drie kleine kleutertjes, die zaten op een hek,
boven op een hek.
Drie kleine kleutertjes, die zaten op een hek,
op een mooie zomerdag in september.

Waarover praatten zij daar boven op dat hek,
boven op dat hek.
Waarover praatten zij daar boven op dat hek,
op die mooie zomerdag in september.

't was over krekeltjes en korenbloemen blauw,
korenbloemen blauw.
't was over krekeltjes en korenbloemen blauw,
op die mooie zomerdag in september.

Klein vogelgen op groene tak
wat zingt gij in lustig lied
Wij hebben in dit hele boek
zo in werlijk wijsje niet.

O, zeg ons, zeg ons, aardig beest
wie toch uw meester is geweest } 2 x

Voorzeker, 's is de goede God
die 's u heeft overtrouwd
opdat gij aan der blinden oor
zijn goedheid melden konde

O, ja wij weten 't, aardig beest
dat God uw meester is geweest } 2 x